

TRYGGERE FREMTID:

Brita gleder seg over hver dag hun får tilbringe sammen med barnebarna. Og hun blir inspirert av å finne kreative løsninger som kan gi dem en trygg fremtid. Her sammen med Njord (8).

Ble bestemor - og klimaaktivist

Brita (68) var prosjektleder i oljeindustrien og ville helst ikke tenke på klimaendringene. Så fikk hun vite at hun skulle bli bestemor.

TEKST: Heidi Løkken FOTO: Carolyn Selliken/Telemarksavisa og privat

NYE LØSNINGER: – Det er gjennom klimagleden vi finner nye løsninger. Når vi legger bort klimaskammen, blir vi med en gang åpne for å tenke nytt. Og vi blir friskere og gladere mennesker, mener Brita.

Plutselig slo det meg: Hvordan ser verden ut når barnebarnet mitt blir gammelt? Hva om vi ikke klarer å stoppe utviklingen?

Brita

ANDELSGÅRD: – Vi kommer ingen vei med å skylde på hverandre, sier Brita Helleborg, som har skrevet boken *Klimaglede*. Andelslandbruk er en av tingene hun har troen på, og som gir glede til både store og små.

– Selv om metodene er enkle, er det ikke dermed sagt at det var enkelt. Men hvis jeg skulle inspirere andre, måtte jeg godkjenne meg selv og min egen innsats først, sier hun.

Hun viser meg lappen hun har på veggen. Der står det: «Jeg liker meg selv».

– Jeg har mange slike lapper. Det kan føles som en løgn i starten, men hjernen vår vet ikke det. Den tror på det vi forteller den, humrer hun.

Det er lettere å gjøre ting sammen med andre, og vi lar oss inspirere av hverandre. Den første organisasjonen hun fant, var Besteforeldrenes Klimaksjon, men etter hvert meldte hun seg inn i flere ideelle organisasjoner og foreninger i kampen for klimaet.

– Samtidig så jeg behovet for noe nytt. Noe som kan gjøre det lettere å engasjere oss i hverdagen. Siden jeg alltid har vært fascinert av hjernen, så jeg en mulighet til å kaste nytt lys over situasjonen, forklarer hun.

For hvordan kan hjernen hjelpe oss i arbeidet med å redde klimaet?

Hun forteller om en opplevelse hun hadde som barn.

– Det var en varm sommerdag på stranden. Jeg var sammen med en venninne og moren hennes. Venninnen min hadde svømmebelte, så hun kunne svømme på dyppet selv om hun var yngre enn meg. Jeg hadde også lyst til å svømme på dyppet som henne. Omsider fikk jeg låne svømmebeltet, og stolt som en hane svømte jeg flere runder. Helt til moren til venninnen min fikk se meg. Skrekklagen ropte hun at svømmebeltet ikke holdt meg. Jeg fikk panikk og sank umiddelbart til bunns. Og ble der. Helt til hun hentet meg opp igjen, mens sjøvannet rant ut av munnen min. Siden den dagen har jeg skjønnet hva hjernen vår er i stand til. Jeg holdt meg flytende rett og slett fordi jeg trodde på det, minnes Brita.

BARNEBARN A INSPIRERER HENNE

Siden har hjernens måte å fungere på fascinert henne. Vi kan overbevise den om det vi velger å tro på.

– Når vi tror at noe er mulig, er det sannsynlig at vi får det til. Og siden hjernen tror på det vi forteller den, må vi fortelle oss selv at det er mulig. Til slutt tror vi på det, sier Brita og smiler.

Hun har trent bevisst på ikke å tenke «hva kan gå galt?», og i stedet tenke «hva kan skje når jeg lykkes?». Og hun stoler på at innsatsen hun legger ned, vil merkes for de to barnebarna, som nå er fem og åtte år gamle. Hun gleder seg stort over hver dag hun får tilbringe sammen med dem.

– De inspirerer meg. Og hele tiden kjenner jeg på gleden og motivasjonen det gir meg å være en del av løsningen. Tenk om de får en verden å vokse opp i som blir tatt vare på av oss som bor her på jorden nå, avslutter Brita. •

Jeg ønsker at folk skal føle at de er helt ok. Klimaet er ikke vår skyld, vi har gjort så godt vi kan. Vi kommer ingen vei med å skylde på hverandre, sier Brita Helleborg, som i fjor høst debuterte som forfatter med boken *Klimaglede*, en praktisk håndbok i å leve miljøvennlig. Det var da hun fikk beskjed om at hun skulle bli bestemor, at hun bestemte seg for å legge bort all klimaskam. For den gir oss ikke løsningen på klimaspørsmålet, mener hun.

– De jeg ønsker å nå ut til, er de som ligner meg før jeg begynte å forstå meg på klimaet. Jeg ville gjerne bidra, men følte at det var for stort og komplisert for meg. Så opplevde jeg at veien

mot et mer klimavennlig liv kunne gi positive opplevelser, forteller hun.

Hun synes det er morsommere å se på seg selv som en del av løsningen, enn som en del av problemet.

– Jeg ønsker å gjøre det praktisk og håndgripelig. Vi gjør alle så godt vi kan, også du. Men innimellom trenger vi å inspirere hverandre og vise hverandre at det er mulig. Og det er slett ikke så vanskelig som vi tror, sier 68-åringen.

FRA ROSA SKY TIL BEKYMNING

Brita er utdannet sivilingeniør og jobbet som prosjektleder i oljeindustrien i mange år. Første gang hun hørte om en potensiell klimakrise, var mens hun

var student, under et foredrag i 1980.

– Opplysningen om at verdens klima var i fare, traff meg i magen. Jeg hadde ingen svar, bare spørsmål. Jeg følte at det var lite lille jeg kunne gjøre, dette var politikernes ansvar. Jeg rømte inn i barnetroen om at noen passet på oss. Og så reflekterte jeg ikke mer over det, ikke før i 2014, forteller hun.

Alt endret seg nemlig den sommeren hun fikk vite at hun skulle bli bestemor.

– Jeg svevde på en rosa sky. Men det var også da perspektivet mitt endret seg totalt. Plutselig slo det meg: Hvordan ser verden ut når barnebarnet mitt blir gammelt? Hva om vi ikke klarer å stoppe utviklingen?